

CHLUPATÁ ESTER A MOUDRÝ INDIÁN

V dávných, pradávných dobách, kterým dnes říkáme paleolit neboli doba kamenná, žili na území dnešní Moravy pod Pálavou krásní a šikovní lidé. Pravda, byli v porovnání s námi o něco chlupatější, ale to pro ně neznamenovalo žádnou vadu na kráse. Možná i proto, že se neměli s kým srovnávat. Chlupatí byli všichni: muži, ženy i děti. Člověk, který by měl kůži hladkou, jak je to běžné dnes, se v období paleolitu na planetě Zemi nevyskytoval. A pokud by se někde vyskytoval, naši krásní a šikovní předkové z Moravy by se o něm stejně nemohli dovědět. Televizi ani internet neměli. A tak byli šťastní, neboť si všichni byli rovni. Mohli se sice poměřovat jeden s druhým v rámci tlupy, ale rozdíly tu byly tak malé, že přemýšlení o tom, kdo je krásnější, nemělo v hlavách tehdejších lidí místo. Srovnávaná, jak bychom mohli tuto hru na porovnávání se s ostatními nazvat, se v lidském společenství objevila až mnohem později, když lidé zjistili, že mohou začít hromadit majetek a tak si zajistit významnější postavení i moc.

Od těch dob uplynulo mnoho vody v řekách plných pstruhů, lipanů a štik, více než dvacet pět tisíc let. Za tu dobu se lidé hodně změnili. Změnilo se také to, čemu říkáme ideál krásy. Za nejkrásnější už nepovažujeme ženu korpulentní, jak ji ztvárnil dávný umělec v malé sošce z pálené hlíny, kterou celý svět zná jako Věstonickou venuši. To, že Věstonická venuše není chlupatá, neznamena, že žena, která stála paleolitickému umělci modelem, měla kůži hladkou. Určitě neměla. Přesto ji všichni považovali za mimořádně hezkou, a kdyby tenkrát existovala televize, určitě by ji byli přihlásili do soutěže o titul královny krásy. Jenže zkuste vyrobit sošku z pálené hlíny tak, aby zůstala chlupatá poté, co ji vytáhnete z ohniště. To samozřejmě nejde.

Podobně ochmýřená jako dávná kandidátka na titul královny krásy z krajiny pod Pálavou se v jednom kanadském městě narodila i holčička Ester. Jako maličká byla šťastná, rodiče ji milovali a děti v mateřské školce ji braly takovou, jaká byla – milou a kamarádkou. Potíže začaly až ve škole, neboť školní děti již dokážou hrát

onu nebezpečnou hru na srovnávanou. Dokud jsou děti malé, vnímají vše takové, jaké to je. Nesrovnávají a nehodnotí. Ale čím jsou starší, tím více srovnávají a hodnotí. A kdo se odlišuje, ten má smůlu jako nabarvené ptáče. Taková smůla potkala i malou Esterku. Nikdo s ní nechtěl kamarádit, ba co hůře, stala se terčem mnoha posměšků a urážek. Občas si přisadili i učitelé, čemuž se ostatní děti velice smály a o to více pak dotíraly na ubohou Ester.

Každý pohár, pokud do něj nepřestanete včas nalévat, jednou přeteče. Někdy se dokonce podaří sklenici naplnit až po samý okraj. Pak ale stačí přidat jednu jedinou kapku, a z nádoby se naráz vyřine celý proud tekutiny, nikoli jen ta poslední kapička, která se už do ní nevešla. Proto se také říká „to byla ta poslední kapka“, čímž se myslí, že nějaká věc již překročila únosnou mez. Přesně takovou poslední kapkou byla pro Ester poznámka jednoho staršího kluka: „Hej ty, malá, nechceš u nás bydlet? Bráška si přeje k Vánocům živou opici, možná by se spokojil s tebou!“ A kluk se svému rádoby vtipu srdečně zasmál. Smály se i ostatní děti, které tuto krutou větu slyšely.

I propukla Ester v usedavý pláč a utíkala a utíkala. Sama nevěděla, kam utíká, ale chtěla pryč, pryč od všech těch zlých lidí. Nechtělo se jí dále žít, přála si umřít. A tak se stalo, že zcela vysílená doběhla až na nádraží v Longueuil (čti longej), městě, ve kterém chodila do školy. Tam vklouzla do prvního vagónu vlaku, který se právě chystal k odjezdu. Ester nevěděla, kam vlak pojedou, neměla ani jízdenku, chtěla jen pryč, někam daleko, kde ji nikdo nezná a kde nebudou zlí spolužáci a jejich krutý smích. Schoulila se na sedadlo v prázdném kupé a vysílena pláčem usnula.

Vlak jel rychle a tiše, a tak Ester procitla až v cílové stanici, ve městě Torontu. Vystoupila z vagónu a před nádražím nastoupila do prvního autobusu, který měl otevřené dveře. Řidič si právě odskočil pro kávu, a tak se stalo, že se Ester, opět bez jízdenky, ocitla v autobuse, který ji přivezl až k Niagarským vodopádům.

„Tady ukončím svůj život,“ řekla si Ester, když viděla vodní masy řítící se do bezedné propasti. V následujícím okamžiku přelezla, nikým nezpozorována, železné zábradlí oddělující turistickou vyhlídku od mohutného vodního proudu, který se s ohlušujícím rachotem řítil dolů. „Zde skončí veškeré moje útrapy!“ pomyslela si s pocitem úlevy Ester.

Vtom zaslechla tichý hlas. Velmi ji to překvapilo. Nechápala, jak je možné, že slyší tichý hlas, když se všude kolem rozléhá nesmírný řev vodopádu, rámus tak mohutný, že by člověk mohl křičet, a stejně by jej ostatní neslyšeli.

„Nedělej to, Ester,“ řekl ten tichý hlas. „I kdyby ti ostatní všechno vzali, i kdyby tě nikdo nepřijal, i kdyby tě všichni jen odmítali a smáli se ti, i kdyby tě nikdo neměl rád – nedělej to. Neboť, a to si, Ester, dobře zapamatuj, život je to poslední, na co by si člověk měl sáhnout, protože to se nedá vzít zpět. Člověku mohou jiní vzít všechno, všechno všecičko, až na jedinou věc, poslední z lidských svobod: zvolit si svůj postoj a za jakýchkoli okolností si zvolit vlastní cestu.“

„Kdo jsi?“ zeptala se Ester hlasu. „A odkud ke mně mluvíš?“

„Jsem duch indiána kmene Seneců, otec krásné Lelawaly. Moji bratři indiáni i já jsme věřili, že zvuk hřmícího vodopádu Owragarah, jak se Niagara v našem jazyce nazývala, je hlasem velikého boha Manitoua, který sídlí pod vodopádem. Když jsem byl jednou na lovu, muži našeho kmene se rozhodli obětovat moji dceru Lelawalu Manitouovi. Posadili ji do kánoe a loďku poslali po proudu. Pak na břehu čekali, až proud strhne kánoe s mojí dcerou do propasti. V té chvíli jsem se vrátil do vesnice a uzřel, co mužové mého kmene učinili. I vrhl jsem se v zoufalství do vody za Lelawalou. Jenže proud byl mnohem silnější než moje paže, a tak jsme oba, Lelawala i já našli na dně vodopádu smrt.“

Avšak můj čin nezemřel s námi. Lidé si jej po generace připomínali a jeden skvělý člověk až z dalekého Československa, mořeplavec Eduard Ingriš složil o mé dceři krásnou píseň. Niagara se ta píseň nazývá. A je to snad vůbec nejkrásnější píseň,

kteřou si lidé v Čechách, na Moravě, a dokonce i na Slovensku kdy zpívali a dodnes zpívají za letních nocí u táborových ohňů.“

„A mohu se tě, duchu, zeptat, proč ses rozhodl přemluvit mě, abych se nevrhala do propasti?“

„Víš, milá Ester, nechci již podruhé vidět, jak končí život krásného děvčete v jícnu tohoto strašného vodopádu,“ řekl duch.

„Děláš si ze mě legraci, duchu? Copak já jsem krásná? Jsem chlupatá a každému se hnusím, nikdo mě nemá rád, tak to je!“ namítla prudce Ester a do očí jí vhrkly slzy.

„To se velmi mýlíš, milá Ester,“ řekl duch mírně. „Třeba tvoji rodiče tě velmi milují. A navíc jsi opravdu krásná. Všichni ti, kdo tvoji krásu nevidí, mají ve svém srdci ošklivost. Proto nemohou vidět krásu. Neboť krásu může vnímat jen bytost, která má krásu v sobě, ve svém srdci, bytost laskavá a milá. Ty musíš lidem pomoci, aby mohli tvoji krásu spatřit,“ dodal duch.

„A jak bych jim měla pomáhat?“ chtěla vědět Ester.

„Nejprve musíš najít svou krásu v sobě, milá Ester. Jsi krásná duše, celá jsi krásná bytost. Přijmi se, jaká jsi ve své jedinečné kráse, pak uvidíš, že tě i ostatní budou takovou přijímat – jako krásnou a jedinečnou lidskou bytost. Navíc bytost, která má před sebou velký životní úkol.“

„Jaký úkol?“ chtěla vědět Ester.

„Vždyť o tom mluvím celou dobu, Ester! O úkolu pomáhat lidem, aby i oni v sobě nacházeli to, čím jsou jedineční a krásní. Neboť právě jedinečnost je to, co odlišuje jednoho člověka od druhého a dává smysl jeho životu. Když si člověk, byť je jakkoli nešťastný a zoufalý, uvědomí svoji jedinečnost, pak mu pod rukama a v celém jeho životě vykvete úspěch a požehnání v práci i lásce. Uvědom si svoji nenahraditelnost, Ester, uvědom si ale také svoji zodpovědnost vůči lidem, kteří jsou stejně nešťastní, jako jsi byla ty. Zodpovědnost za všechny, kterým ty jediná,

díky své jedinečnosti, můžeš pomoci. Když pochopíš svůj životní úkol a poznáš svoje *proč*, pak budeš schopna snést téměř každé *jak*, tedy i křivdy a ponižování, a už nikdy nepomyslíš na to, cos chtěla před chvílí udělat,“ vyložil duch indiána z kmene Seneců.

„Mluvíš moc složitě, duchu. Já jsem ještě malá a nerozumím všemu, co tu povídáš,“ řekla Ester. „Ale pokud jsem porozuměla alespoň něčemu, pak snad tomuto: Když přijmu samu sebe, jaká jsem, budou mě i ostatní takto přijímat. Přinejmenším ti, kteří budou schopni vidět moji krásu, neboť oni mají krásu v sobě. A ti, kteří mě vidí jako ohavnou chlupatou holku, které je třeba se smát a všemožně ji trápit, v sobě krásu nemají, jen ošklivost a zlost. Proto musejí útočit na ostatní, kritizovat je, napadat a odsuzovat. Jelikož jak ti první, tak ti druzí vidí v ostatních především sami sebe. Pochopila jsem to správně, milý duchu?“ zeptala se Ester.

„Naprosto správně! Jsi nejen krásná, ale i moudrá dívenka. Miluji tě, tak jako miluji svoji dceru Lelawalu, která je tu nyní se mnou a usmívá se na tebe. Nyní ale již nadešel čas, kdy se musíme rozloučit. Ať ti žehná velký Manitou, který, jak dnes již vím, nesídlí na dně vodopádu Owragarah, nýbrž v srdcích lidí, jako jsi ty. Jsi světlem, milá Ester, které bude svítit daleko a pomůže mnoha nešťastným, aby přijali sami sebe, a tak získali skutečnou svobodu. Svobodu, která není spoutaná žádnými konvencemi ani předsudky.“ Tak promluvil duch indiána, otce krásné Lelawaly.

Není známo, kterak se Ester dostala od Niagarských vodopádů zpět do města Longueuil. Jisté ale je, že se Ester k velké radosti svých rodičů vrátila domů. Také znovu začala chodit do školy, ze které v čirém zoufalství utekla. Každý den si připomínala slova indiána z kmene Seneců a postupně nacházela to, co dříve nebyla schopna vidět – svoji vlastní krásu. Nejen tu tělesnou, ale i krásu a jedinečnost své duše. Přestala se stranit lidí, přestala se stydět za chlupy, které jí rostou na prsou i na nohách. Časem dokonce získala odvahu vystoupit před

veřejností v televizi a založila si instagramový profil, na kterém má více než sto tisíc sledujících. A díky její moudrosti a odvaze našlo svoji skutečnou krásu i mnoho dalších dívek a žen, které samy sebe považovaly za ošklivé. Neboť skutečná krása spočívá v srdci, tam, kde sídlí velký Manitou, otec všech bytostí. Proto jsou všechny bytosti krásné a dokonalé. A je jen na nás, abychom dokázali tuto krásu nacházet a rozpoznávat, tak jako dávný umělec, tvůrce Věstonické venuše, kterému stála modelem značně korpulentní a bezpochyby i velmi chlupatá žena.